

BÖLÜM 1

DELİLİĞİN TÖZÜ

*Artık öyle bir yere vardı ki kırık dökük benliğim
Baktığım pencereden gördüğüm ben, ben değilim
Evrenleri bir arada tutan sonsuz zekâ yüreğimde
Alnuma vuran bu ışığa, bizi saran bu sevgiye aitim*

Yeni döngülerle yeşerecek nice yaşamlara gebe olsa da dünya artık bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Binlerce yıl içinde insanlığın yarattığı deliliğin yerini şimdi ışgalin soğuk karanlığı almıştı. Var olmakla yok olmak arasındaki ince çizgi herkesin boğazına dayanmış kör bıçaktı. Yıkım öylesine büyüktü ki on binlerce kilometre öteden bile mavi gezegende bir aksilik olduğu göze hemen çarpıyordu. Alçak uydu yörüngesinde incecik çizgi bırakarak dönen uydu ve uzay gemisi kalıntıları yeryüzünde yaşanan felaketin ilk işaretiydi. Oysa asıl yıkım kilometrelerce aşağıda insanların ocağında, can evindeydi.

Eşzamanlı yörüngede hâlâ çalışır durumdaki bazı uydular ve elbette insanlığın o güne değin inşa ettiği en görkemli yapılardan biri olan Sagan Harbor (Uluslararası Uzay İstasyonu) asteroiddeki hareketlenmeyi hemen tespit etti. Drahalmlerle yapılan ilk kanlı gök savaşından sonra asteroid yerinden bir milim bile kıvıldamamıştı. Alt kısmından hızla çıkan onlarca drahalm gemisi asteroidden ayrılmakta olan simsiyah cismin etrafını sararak dünyaya yöneldi. Asıl tuhaf durum asteroidin, etrafındaki tüm küçük göktaşlarıyla birleşmesiydi. Korkunç misafir sonunda gidiyor gibiydi. Yüzeyini kaplayan koyu yeşil ışığın iyice tit-

reşip güçlenmesinden sonra asteroid bir anda gözden kayboldu. Devasa üssün yok olması kimseyi sevindirmemişti çünkü herkes Eqhim'in ordularını gezegene konuşlandırıldığını biliyordu. Yüz binlerce drahalm askerini, savaş gemisini, füze bataryasını ve teçhizatı dünyada bırakan asteroidin çok da uzağa gitmeyeceğini herkes biliyordu. Yine de ayla dünya arasında hastalık gibi duran asteroidin artık yerinde olmaması önemli bir gelişmeydi. Nihayet bu kâbusun sonuna gelinmişti. Ya var olunacaktı ya da dünya tarihi bir daha anımsanmamak üzere son bulacaktı.

Hızla uzaklaşan asteroid tanıdık bir gezegene doğru ilerliyordu. Dünya ve Jüpiter arasındaki yedi yüz yetmiş sekiz milyon kilometreyi iki saatte katetti. Dev gaz gezegenin dış yörüngesinde devinen Callisto uydusuna yaklaştı. Merkür'le aşağı yukarı aynı büyüklükteki bu uyduya son dört buçuk milyar yıldır yavaşça inen ilk asteroid drahalmelerin savaş üssüydü. Büyükçe bir krater yerleşen asteroid bir süre burada bekleyecekti.

Jüpiter'in Europa uydusunda 2126 yılında açılan araştırma istasyonundaki insanlar asteroidin onlara doğru yaklaştığını öğrendiklerinde ilk başta büyük bir panik yaşamışlardı. Yedi yüz seksen altı insana ev sahipliği yapan istasyon, Europa'nın buzul katmanının altında keşfedilen okyanus yaşamını gözlemlemek için kurulmuştu fakat şimdilerde ana görevi bir avuç varlıklı insana geçici barınak olmaktı. Halk arasında "kubbe" olarak adlandırılan istasyon, Jüpiter'in güçlü radyasyon kuşağı içinde olduğu için koca bir kubbenin içine inşa edilmişti. Asteroid, Callisto uydusuna yönlendiğinde kubbe sakinleri rahatlamıştı.

* * *

Dünyaya doğru yaklaşan siyah cisim, üç yüz metre yüksekliğinde, seksen metre genişliğinde ve şaşırtıcı biçimde klasik hoparlöre benzeyen Qrud isimli silahtı. Frea Fehharim gezegeninin çemberlerinde Zhin için üretilen Qrud'un üst kısmında

kızıl ışıklar saçan dar ve parıltılı bir alan vardı. Drahalm gemileri gezegene yaklaşırken Qrud'un etrafını zırh gibi sararak hızla atmosfere girdiler. Bu manzarayı izleyen gözlemevi uzmanlarının, gemilerin koruduğu bu siyah cismin ne olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Yüksek miktarda radyoaktif enerji salan Qrud, Ağrı Dağı'nın güneybatısına doğru ağır ağır indi. Konfederasyonun acil uyarısıyla bölge boşaltılmaya başlamıştı fakat onlarca yerleşim yerinin tahliyesi bir-iki saatlik iş değildi. Her şey öylesine hızlı ve öngörülemez biçimde gerçekleşiyordu ki ne konfederasyon yetkilileri ne de ülke yönetimleri aldıkları ani kararların sonuçlarını öngörebiliyorlardı.

Eqhim böylece dünyayı adeta koca bir savaş kapanına dönüştürdü. Drahalmilerin saldırı birimleri dört temel unsura dayalıydı. Bunların birincisi son askerine kadar dünyada mevzilenen düzenli kara ordularıydı. Eqhim onları gözlerden uzak yerlerde sakladığını sanıyordu fakat konfederasyon ve hâlâ ayakta kalabilen kimi ülkeler, drahalm kara ordularının konuştuğu bölgeleri net bir biçimde biliyordu. Bir buçuk milyon civarında drahalm askeri, kırk bine yakın irili ufaklı kara taşıtı dağlarda, kuytu ovalarda ve sık ormanlarda Eqhim'in işaretini bekliyordu. İkinci önemli güçse özerk ve eşzamanlı bir biçimde hareket eden drahalm hava gücüydü. On yedi bin küsur savaş gemisi çoğunlukla kutuplarda, dağların zirvelerinde veya okyanusların derinlerinde muharebelere hazırды. Üçüncü güçse, belki de bu savaşta en büyük sorunu çıkaracak olan sabit hava bataryalarıydı. Her biri on beş bin kilometre menzile sahip yirmi üç bin yedi yüz lazer topu, gezegenin semalarında kör nokta kalmayacak biçimde ustalıkla yerleştirilmişti. Sadece altı metre karelik düz bir alana yerleştirilen, üç metre boyundaki bu metalik konik bataryalar gökyüzünde drahalm gemileri dışında uçan her nesneye kilitlenerek ölüm kusacaktı. Dördüncü savaş gücünün ne olduğu insanlar için henüz bir sürprizdi. Bir buz hokeyi topuna

benzeyen, üç yüz metre çapında ve dokuz metre yüksekliğinde toplam iki yüz disk, asteroidden ayrılarak okyanus ve denizlerin zeminlerine çoktan inmişti. İnsanlar bunların başta drahalm askeri taşıyan araçlar olduğunu düşünmüştü fakat bir günü aşkın bir süredir bu siyah diskler kımıldamadan duruyorlardı. Bu iki yüz birimin içinde toplamda iki yüz bin adet robot asker bulunuyordu. Çelikten katbekat güçlü bir alaşımdan üretilmiş bu robot birlikleri şimdilik derinlerde sessizce bekliyordu.

* * *

Sığınaktaki iletişim merkezi büyük sayılabilecek bir sinema salonunu andırıyordu. Tüm ön duvarı kaplayan dev ekranın birkaç metre ötesinde oturan onlarca uzman, gelen yeni bilgileri ve mesajları sürekli ekrana aktarıyordu. Bu uzmanların arkasında, salonun en arkasına kadar uzanan, zeminden bir buçuk metre yükseklikteki platformun üzerinde de Genel Sekreter Talal ve başkanların oturduğu bölüm bulunuyordu. Platformun geri kalanı yüzlerce bürokrat ve teknik personelin çalışması için hazırlanmıştı.

Konfederasyon sığınağındaki iletişim merkezinde yüzlerce ülke ve ordu lideriyle irtibat halinde olan Talal da günlerdir uykusuzdu. Tıpkı oturmakta bile zorlanan Başkan Karlov gibi fiziksel ve ruhsal anlamda tükenmişti. Dünyanın dört bir yanından korkutucu haberler geliyordu. Drahalm kara birlikleri, savaş gemileri, hava savunma bataryaları, denizin dibine oturmuş garip diskler yaklaşan fırtınanın sadece ilk dalgasıydı. Drahalm orduları dünyaya indiğinden beri artık hiçbir ülke resmi ordularını göreve çağırmaktan çekinmemişti. Ne de olsa inatçı ve gaddar düşman için diplomasi çoktan bitmişti. İşgalin başından beri özellikle Başkan Matheus'un yoğun çabalarıyla örgütlenen ve elleri tetikte bekleyen direnişçilerse ağır saldırı silahları, savunma sistemleri ve uçaklarıyla düzenli orduların hareketlenmiş olma-

sına seviniyordu. Her ne kadar drahalm işgali sürecinde binlerce uçak, füze bataryası, havaalanları ve ordu karargâhları yok edilmiş olsa da insanlığın elinde hâlâ direnmeye yetecek miktarda kara ve hava taşıtı vardı. Tüm bu hazırlıklara dair bilgiler de Talal'ın başkanlığını yaptığı konfederasyon sığınağındaki büyük salonda toplanıyordu.

Türkiye'den gelen haberler Talal'ın hoşuna gitmemiştii fakat Karlov pek de şikâyetçi görünmüyordu. Ekrandaki bilgileri ayağa kalkarak okuyan Talal endişeliydi.

“Onlara saldırmayın demiştim” diye söylendi ve hemen yanında oturan bürokrata, “Bana Türkiye'den bir yetkiliyi bağlayın!” dedi.

“Bırak saldırınlar, neden karşı çıkıyorsunuz?” diye sordu Karlov. Talal iyice sinirlenmişti. “Çünkü hepsi ölecek!”

Ekranında bir Türk generali belirdi. Ciddi bir ifadeyle Talal'ı selamladı.

“Sayın komutan, az önce işgalcilerin Ağrı Dağı'na indirdikleri cisme hava saldırısı planladığınızı öğrendik.”

“Doğrudur, sayın genel sekreter.”

“Kararınız işgale karşı vereceğimiz ortak mücadelenin çerçevesine uymuyor. Bu cismin bir silah olduğunu ve görevlendirdiğiniz uçakların büyük olasılıkla başarısız olacağını biliyoruz.”

“Türkiye Cumhuriyeti'nin orduları düşmanın bertaraf edilmesi için konfederasyon ordularıyla birlikte hareket edecektir. Elbette bu işbirliğimiz kendi hava sahamıza giren ve yüzlerce kilometrelik bir alanı radyoaktif sızıntıyla kirleten düşman unsuruna göz yumacağımız anlamına gelmez. Mesele uçakların bu muharebedeki akıbeti değildir. Düşman, yurdumuzda direnişle karşılaşmadan mevzilenemeyeceğini anlamalıdır.”

“Anlıyorum. Size kolaylıklar diliyorum.”

Talal görüşmeyi sonlandıran komutanın haklı olduğunu biliyordu. Savaş ne ilginç ve acımasız bir icattı. Öleceğini bilerek

hücum etmek, sırf düşmanı diken üstünde tutmak için insan canına kıymak ne kadar da korkunçtu. Asker kökenli olmayan Talal'ın bunu anlaması kolay değildi.

“Ben size taarruzu değil ölmeyi emrediyorum. Mustafa Kemal Paşa'nın bu emrini yerine getiren ordunun kurmayına vatanınız için savaşmayın diyemezsin” diye homurdandı Karlov.

“Diyemedim zaten Karlov, diyemedim.”

Karlov bastonuna tutunarak ekrandan geçen bilgileri ve görüntüleri merakla takip ediyordu. Watanabe'nin düzenlediği saldırı yüzünde derin bir yara açmıştı. Türk uçakları, Qrud'un indiği bölgeye doğru hızla ilerliyordu. Uydu görüntülerinde küçücük noktalar gibi görünen uçak filosunun Ağrı Dağı'nın eteklerine konuşlanmış Qrud'a saldırması an meselesiydi. Uçak filosu iyice yaklaştığında Karlov heyecanına yenilerek bastonuna tutunup ayağa kalktı. Talal'sa yüzüne çöken umutsuzluk ve çaresizlikle uçakları izliyordu. Otuz uçaktan oluşan filo Ankara'dan Ağrı semalarına varmıştı.

Talal'ın yüreği ağzındaydı, “Yakın plan görüntüleri ana ekrana verin” dedi.

Önce tüm uçaklar aynı anda ikişer füze gönderdi. Qrud'u ve çevresindeki gemileri bombalayarak savaş pozisyonu aldı. Birliğin ön kısmına iki öncü uçak geçti ve hücum eden drahalm savaş gemilerine saldırarak düşmanın dikkatini dağıttı. Hiçbir füze Qrud'a ulaşmamıştı. Sanki bu çirkin silahın görünmez bir duvarı vardı ve o duvarın ötesine hiçbir şey geçemiyordu. Her şey öylesine hızlı oluyordu ki, Karlov ne kadar odaklanırsa odaklansın hava çatışmasını takip edemiyordu. Drahalm gemileri uçaklara göre çok hızlıydı. Birkaç drahalm gemisi isabet alıp yere düşse de iki dakikalık çatışmadan sonra Türk uçaklarının yarısına yakını vurulmuştu. Yine de uçaklar geri çekilmiyor, gökyüzündeki kanlı savaşa devam ediyorlardı.

“Şu siyah cismin bir koruma alanı var, baksana Karlov. Ne yaparlarsa yaparlar, füzeler birkaç yüz metre ötede yok oluveriyor.”

“Yine de on iki drahalm gemisini yok ettiler.”

“Son üç uçak.”

Dik bir rotayla gökyüzüne tırmanan üç uçak, kanat kanata hareket ediyordu. Onların uzaklaştığını düşünen drahalm gemileri Qrud’un etrafında dönmeye başlamıştı ki uçaklar keskin bir manevrayla burunlarını Qrud’a çevirdiler. Tek sıra düzenine geçip son füzelerini de ateşleyerek çıkabilecekleri en yüksek hızla düşmana yöneldiler. Füzeler birkaç drahalm gemisi daha indirse de düşman öndeki ve ortadaki iki uçağı birkaç termal füze atışıyla yok etti. Fakat üçüncü uçak başarmıştı, Qrud’la arasında bir kilometreden az vardı. Karlov, “Gebert şunları!” diye bağır-maktan kendini alamadı.

“O neye çarptı şimdi? Ne oluyor?”

“Sen demiştin Talal, siyah cismin bir koruma alanı var.”

“Hemen üst kısmında, görünmez bir duvar.”

Otuz savaş uçağı on dakikalık bir çatışmadan sonra yok edilse de Qrud’u koruyan on üç drahalm gemisini indirmişti. Konfederasyon sığınağındaki iletişim merkezinde derin bir sessizlik vardı. Talal donakalan insanları kendine getirmesi gerektiğini düşündü.

“Evet, devam ediyoruz. Eghim’in nerede olduğunu bulmanızı istiyorum. Şimdilik en büyük hedefimiz bu!”

O sırada Matheus içeri girdi. Ekranlara bakarak yaşanan son felaketi anlamaya çalışıyordu.

“Kaç uçak?” diye sordu.

“Otuz” dedi Talal. Dudakları titriyordu.

“Hepsi pilotlu muydu?”

Talal’la Karlov’un suskunluğu yeterli bir yanıtı. Matheus dişlerini sıkarak başını salladı.

“Vakit geldi mi Matheus?” diye sordu Karlov.

“Sen ne dersin?”

“Burada hiçbir şey yapmamak canımı sıkmaya başladı.”

Talal konunun nereye varacağını biliyordu. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Ben Brezilya’ya gidiyorum. Karlov da Rusya’ya. Artık direnişçiler, ordularla birlikte hareket ediyor ve birilerinin onları yönlendirmesi gerekiyor.”

Talal kaygılıydı. “Anlıyorum ama sen Karlov, sen zaten yaralısın ve...”

“Yaralıyım ama ölü değilim. Moskova’da Putin Meydanı’na gideceğim ve taşıyabileceğim en büyük silahla dünyayı savunaçağım!”

Talal derin bir iç çekti. İki dostunu da ikna edemeyeceğini biliyordu. Matheus zaten asker kökenliydi. İstihbarat ajanlığından gelen Karlov için de silahlar ve çatışmalar yabancı değildi. İçindeki burukluk belki de sadece dostlarını savaşa göndermekle ilgili değildi. Dünya işgalcilerle gireceği küresel bir savaşın eşiğindedi ve her selamlaşma, her vedalaşma, her sohbet sonuncu olabilirdi.

“Demek gidiyorsunuz. Ne diyebilirim ki? Kendinize dikkat edin. Ben burada olmak zorundayım. Beni gelişmelerden haberdar edin.”

Talal önce Matheus’la, ardından Karlov’la tokalaştı fakat sanki bu bürokratik ayrılık fazla yavan olmuştu. Dönüp Karlov’a sarıldı, omuzlarını tuttu ve gülümsedi. Sonra Matheus’a sarıldı ve ikisini de kapıya kadar geçirdi. Ara sıra kurabildikleri kısa göz temasları dışında küçük çocuklar gibi önlerine bakan bu koca adamlar, yaptıkları ayaküstü sohbetin aynı zamanda bir veda olduğunun farkındaydı. Sonsuzlukta yankılanacak ayrılığın kederi hepsini sarmıştı.

* 2046 yılında Kızıl Meydan’a verilen yeni isim.

“Eqhim’in yerini tespit etmek zorundayız. Madem gidiyorsunuz, önceliğiniz bu olsun.”

“Onu bulur bulmaz seni haberdar edeceğiz” dedi Karlov.

“Şimdi Mansur’la görüşeceğim. Ondan alabileceğim bilgiler olursa seni ararım. Hoşça kal Talal. Seni tanımış olmak benim için büyük bir onurdu” dedi Matheus sesi titreyerek.

Talal, sığınaktan ayrılan dostları gibi son sözü sessizliğe bıraktı. Dar koridorda ilerleyen dostlarını bir süre izledikten sonra iletişim merkezine döndü. Karlov ve Matheus sığınağın asansörülle yaptıkları uzun bir yolculuktan sonra korulukta onları bekleyen AR’a binerek hızla Sydney’yin yolunu tuttular. Ufacık bir yaşam belirtisi dahi olmayan kasabaların ve yerleşim yerlerinin üzerinden geçtiler. Karlov’un gözü Matheus’un kolundaki koyn bileziğine takıldı.

“Şu şey leshrin teknolojisi mi?”

“Evet Karlov. Bir bilezik ama işte... Nasıl oluyorsa Mansur’la görüşmemizi sağlıyor.”

“Bir şeye de benzemiyor. Nasıl çalışıyor?”

“İyi soru. Anlatmıştı ama hatırlamıyorum.”

Mansur’un ona bıraktığı koyn bileziğini nasıl kullanması gerektiğini bilmeyen Matheus, biraz uğraştıktan sonra şansın da yardımıyla Mansur’u aramayı başarmıştı. Matheus’un elindeki sade bilezikten saçılan ince ışığa merakla bakan Karlov, Mansur’un sesini duyduğu için sevinçliydi.

“Merhaba Matheus.”

“Mansur, sesini duymak güzel! Önemli haberler vermeliyim. Eqhim, asteroidi Jüpiter’in bir uydusunda gizliyor fakat tüm ordusunu aşağı indirmiş durumda. Ayrıca büyük siyah cismi de Ağrı Dağı’na yerleştirdi.”

“Qrud, adı Qrud.”

“Qrud inerken Türkler saldırdılar fakat sonuç alamadılar.”

“Matheus o cisim tüm gezegeni yok edebilecek güçte bir silah. Leshrinler, drahalmleri Qrud’un tehdidi yüzünden dünyadan temizleyemediler. Asteroidden dünyayı hedef alıyordu. Şimdiyse Eqhim onu dünyaya indirerek hem gezegenimizi hem de gelecek leshrin gemilerini tehdit ediyor, anlıyor musun? O silaha hiçbir şey yapamazsınız.”

Matheus endişesini gizlemekte zorlanıyordu. “Nasıl bir kapa-pana düştük böyle?”

“Eqhim’in yerini belirlediniz mi?”

“Henüz değil ama uğraşıyoruz. Ufak tefek değişiklikler dışında drahalmler birliklerinin ve gemilerinin gizlendiği yerler sana en son bildirdiğim gibi. Mansur, ayrıca şu siyah diskler var; oldukça büyük, dairesel cisimler. Onların ne olduğunu anlayamadık.”

“Ne olduklarını öğrenir, size bilgi veririm.”

“Ve yaratıklar. Her yerdeler Mansur.”

“Hastalık tehdidi içeriyorlar Matheus. Hepsini yok edin ve yakın.”

“Ne zaman geleceksiniz?”

“Leshrin meclisinde bir görüşme yapılacak. Karar çıkar çıkmaz geliyoruz, öyle umuyorum.”

“Dünya kaynıyor Mansur!” diye bağırdı Karlov.

“Karlov! Sesini duymak güzel. Endişe etme, leshrinler gelmeden Eqhim saldırmayacaktır. Şimdi görüşmeler için ayrılmam gerekiyor. Beni habersiz bırakmayın.”

Görüşmeyi sonlandıran Matheus, AR’in inişe geçtiğini fark etti. Karlov o sırada belindeki klasik tabancasını çıkarmış, şarjörünü kontrol ediyordu. Karlov’un bu gizemli halleri Matheus’a hep komik gelmişti.

“Dünyada kurşun atan silahla savaşa hazırlanan bir sen kalmışsındır Karlov.”